

Δραχμοφοβία και ευρωκαταστροφή

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Παρασκευή, 13 Απρίλιος 2012 15:02

Το καλοκαίρι του 2000 είχα βρεθεί στην όμορφη Πάρο. Ένα από τα πρώτα βράδια διασκεδάσαμε στη Νάουσα και ύστερα έπρεπε να επιστρέψουμε στο χωριό που καταλύαμε. Βαθύ σκοτάδι και ελάχιστη σήμανση συνθέτουν το σκηνικό. Ξαφνικά αρχίζω να υποψιάζομαι πως μάλλον βρισκόμασταν σε λάθος δρόμο. Με υπερπροσπάθεια διακρίνω κάτι δέντρα και τη θάλασσα έτοιμη να τερματίσει το δρόμο μας. Πολύ απλά σταματήσαμε, αναστρέψαμε με προσοχή κι επιστρέψαμε για να εντοπίσουμε το σημείο στο οποίο είχαμε κάνει λάθος ώστε να ξαναμπούμε στο δρόμο μας.

Τον Ιανουάριο του 2002 η ελληνική οικονομία εισήλθε στη ζώνη του ευρώ λαμβάνοντας ένα δρόμο για τον οποίο πολλοί υποδείκνυαν εξαρχής πως ήταν λάθος. Ορατότητα δεν υπήρχε, παρά μόνο αισιοδοξία πως πίσω από την πυκνή ομίχλη κρύβεται ο Παράδεισος. Κι ας μην είχαμε κάνει τίποτε για να δικαιούμαστε την Εδέμ. Μια χώρα αποβιομηχανοποιημένη, με υπερτροφικό – πελατειακό δημόσιο τομέα και με μαγικά τερτίπια, αποφάσιζε να διαβεί ένα δύσβατο μονοπάτι για το οποίο δεν ήταν προετοιμασμένη.

Ήταν όμως “η ισχυρή Ελλάδα”. Αυτό φαίνεται πως έφτανε.

Αυτά τα δέκα χρόνια κάποιои φρόντισαν να μας αλυσοδέσουν -δίχως φυσικά να το αντιληφθούμε- με τα υπέρογκα δάνεια που μας χορηγούσαν ενώ οι ηγέτες που ο λαός αναδεικνυε, αντί να εκμεταλλευθούν το χρόνο και να διορθώσουν τα κακώς κείμενα, έμεναν στα λόγια συνδράμοντας από τη θέση τους στην καταδίκη της πατρίδας μας. Κι αυτοί ακόμη οι Ολυμπιακοί Αγώνες αποτέλεσαν μεγάλη μήτρα σκανδάλων αντί για ένα βαθύ αναπτυξιακής ώθησης όπως συνέβη με άλλες διοργανώτριες χώρες του παρελθόντος.

Οι μεγάλοι εθνικοί στόχοι ήταν η διοργάνωσή τόσο των Ολυμπιακών Αγώνων (όπου τρέχαμε και δε φτάναμε για να μη γίνουμε ρεζίλι) όσο και της Eurovision το 2006. Τα υπόλοιπα, απλά τα πήρε το “Εύρηκα”...

Και σήμερα οδηγηθήκαμε στο τέλμα

Κάποιοι τολμηροί, γνωστοί και ως η συμμορία της δραχμής κάνουν λόγο για επιστροφή στο εθνικό νόμισμα. Οι φωνές τους όμως δεν ακούγονται. Είτε είναι αποκλεισμένοι, είτε παραβρίσκονται σε πάνελ έχοντας μια πλειοψηφία καλεσμένων να τους αντικρούει ταυτόχρονα, είτε δέχονται χλεύη και ειρωνικά σχόλια μη μπορώντας να

Δραχμοφοβία και ευρωκαταστροφή

Συντάχθηκε απο τον/την Γιάννης Aeras
Παρασκευή, 13 Απρίλιος 2012 15:02

επιχειρηματολογήσουν. Έστω κι αν είναι λάθος. Στον αντίποδα, ακούγονται με σεβασμό και ορθάνοιχτα γουρλωμένα μάτια όσοι πρωταγωνίστησαν με τα λάθη και τις παραλείψεις τους στην καταστροφή της χώρας. Αυτοί εμπνέουν φαίνεται μεγαλύτερη εμπιστοσύνη...

Η έξοδος από το ευρώ θα είναι καταστροφή

Αυτό όμως δεν το γνωρίζουμε. Πώς λοιπόν το προεξοφλούμε; Άλλωστε και πριν δέκα χρόνια αλλιώς περιγραφόταν η είσοδος στην Ευρωζώνη. Για το μόνο που είμαστε βέβαιοι είναι πως συνεχίζοντας το ίδιο βιολί και με τους ίδιους βιολιτζήδες οδηγούμαστε στην καταστροφή. Η μάλλον βιώνουμε την καταστροφή. Ένας 77χρονος αυτοκτόνησε στην πλατεία Συντάγματος γιατί δεν μπορούσε να ζήσει. Πόσο πιο καταστροφική θα ήταν για αυτό τον άνθρωπο η επιστροφή στη δραχμή; Πόσο πιο τραγικό επίλογο μπορούσε να φανταστεί στη ζωή του ένας άνθρωπος που επέζησε της πρώτης γερμανικής κατοχής;

Ένας 47χρονος υγιής επιχειρηματίας, που όμως ξόδεψε ότι είχε για να την υγεία της γυναίκας του, είδε με την κρίση να έρχονται τα πάνω κάτω. Εγκατέλειψε από αξιοπρέπεια το σπίτι του και ζει στους δρόμους μη δεχόμενος να τον τρέφει η γυναίκα του που πλένει σκάλες για να μπορέσει να προσφέρει ένα πιάτο φαγητό στα δύο παιδιά τους.

Παιδιά χάνουν τις αισθήσεις τους στα σχολεία γιατί πολύ απλά τα χρήματα δεν είναι αρκετά για να αγοραστεί φαγητό.

Μια νέα όμορφη κοπέλα το περασμένο Σάββατο το πρωί έξω από το Μετρό στο Μοναστηράκι τακτοποιούσε το ελάχιστο νοικοκυριό της, δηλαδή μια κουβέντα, ένα μαξιλάρι και 2-3 σακούλες. Την ενδιαφέρει άραγε το ευρώ ή η δραχμή όταν δεν έχει τίποτε στην τσέπη;

Οι επιχειρήσεις βάζουν λουκέτο η μία μετά την άλλη.

Η εγκληματικότητα σπάει όλα τα ρεκόρ με τους παραβάτες της να δρουν και να εγκληματούν βίαια ανεξαρτήτως ηλικίας, φύλου, ώρας, περιοχής και λείας.

Το 2013 θα έρθει η ανάκαμψη

Το βρίσκω πολύ λογικό με βάση το παρακάτω παράδειγμα. Σε μια πόλη 100.000 κατοίκων ας πούμε πως δραστηριοποιούνται 30 καταστήματα οπτικών ειδών εκ των οποίων επιβιώνουν μόλις τα 5. Εμφανίζονται το 2013 δύο άνθρωποι που δεν έχουν ξανοίγματα, διαθέτουν ένα κεφάλαιο Α, διαβλέπουν ότι υπάρχει ανάγκη στον τομέα διότι δεν μπορούν οι κάτοικοι της πόλης να μείνουν γκαβοί και ανοίγουν δύο καταστήματα οπτικών. Επίσης προσλαμβάνουν 4-5 υπαλλήλους ο καθένας κάτω των 25 ετών με μισθό € 350,00.

Στατιστικά το άνοιγμα των δύο επιχειρήσεων και η εγγραφή στα μητρώα του Ο.Α.Ε.Δ. 10 νέων εργαζομένων, θα λογιστεί ως ανάπτυξη και περιορισμός της ανεργίας.

Έτσι είναι, αν έτσι νομίζετε. Άλλωστε όπως λέει κι ένας φίλος “με την στατιστική μπορώ να σας παρουσιάσω ότι θέλω”.

Η πιθανή επιστροφή στη δραχμή

Δεν μπορώ να βάλω το χέρι μου στη φώτια, άλλωστε σκέψεις μοιράζομαι. Όμως πόσο χειρότερα μπορούν να γίνουν τα πράγματα για τους γονείς που άφησαν τα παιδιά τους σε ιδρύματα, για όσους ξενιτεύονται, για όσους έμειναν άνεργοι και ζουν στους δρόμους ή επιλέγουν να φυτέψουν μια σφαίρα στο κεφάλι τους μες τη μέση του κόσμου; Θα ζοριστούν ενδεχομένως όσοι δεν κήκαν ή δεν άρπαξαν μέχρι τώρα από τις φλόγες.

Η κοινωνία μας αλλάζει δραματικά. Μέρα με τη μέρα. Όσοι δεν το αντιλαμβάνονται, απλά εθελοτυφλούν. Το ότι η πλειοψηφία κλείνεται στο καβούκι της με γνώμονα το “ο σώζων εαυτὸν σωθήτω” προσποιούμενη πως υπάρχουν ακόμη περιθώρια μέχρι το σημείο αντίδρασης, δε σημαίνει πως το πρόβλημα δεν υπάρχει.

Κακά τα ψέμματα, η ταπεινή, ευτελής, πατσαβουριασμένη δραχμή που είχαμε την τσέπη και μύριζαν τα χέρια μας, είχε αγοραστική δύναμη. Θυμηθείτε τι μπορούσατε να κάνετε με ένα 1000ρικο και τι κάνετε σήμερα με σκάρτα € 3,00.

Πολλοί διατείνονται πως με το ευρώ ζήσαμε καλύτερα. Πράγματι αυτό ισχύει για μεγάλη μερίδα του ελληνικού λαού αλλά όχι επειδή δημιούργησε. Το κατάφερε γιατί δανείστηκε εύκολα αδιαφορώντας για τις συνέπειες. Δάνεια που μοιράζονταν αφειδώς με ελάχιστες μηνιαίες δόσεις (κι ας υπήρχε ένας Τειρεσίας ως ουσιαστικά αποτρεπτικός μηχανισμός του υπερδανεισμού σε άτομα που δε θα μπορούσαν να ανταπεξέλθουν) χάρισαν στον κόσμο μια ψεύτικη ευημερία ενώ ταυτόχρονα του αλυσόδεσαν το σβέρκο. Το βιοτικό επίπεδο ανέβηκε μεν, αλλά είχε σαθρές βάσεις δε.

Αλλά και αυτή η επιστροφή στη δραχμή, αν γίνει, θα πρέπει να αποτελεί ΔΙΚΗ μας επιλογή υπό νέα καινούρια καθαρή και άξια ηγεσία διότι άλλο να σηκωθείς και να πεις φεύγω και άλλο να σε πετάξουν έξω κλωτσηδόν την ώρα που γονυπετής παρακαλās για έλεος.

Η απόφαση είναι δύσκολη και πρέπει να τη σταθμίσουμε μέσα μας σοβαρά ώστε να την εκφράσουμε στις 6 Μαΐου. Τέρμα τα δίφραγκα...ή τα διευρα!

του Στρατή Μαζιδη

ΠΗΓΗ [FREEPEN](#)